

| د زړه اند پښتانه | ښاغلی محمدرسول خان، |
|---------------------------|----------------------------|
| چا خلا کړه مقرر ب و . | چه د زړه څخه می جلا شوه |
| څوک شری و نه تر شاوه | نو دا ډېره وار خطا شوه |
| * * * | پر هر لور ئې سیر و کړ |
| ماو بل ولاړه شه یخواته | د عالم په تماشا شو . |
| مخ را و کړ زوه شاته | * * * |
| هلمته هم ورتگ په کاردی | څوک ئې ولیده پر لاری |
| د تار یخ و تما شاته | چه کار ونې وه او چاره |
| * * * | لښې خو ئې و . د قسمته |
| لېزدعلم کار وان مېله شه | چه ئې چاری دې-مېبا له |
| و ر په پېڅه ئې هله شه | * * * |
| فلا طون څخه مثل داوړه | چا د زړه و ینی خوراک و |
| ار سطو سره په تله شه | شپه او ورځ ئې دا ادراک و |
| * * * | خزانې کړی لځله غونډی |
| دا-کولا ستیک غوغا وه | د شپو ا تو په تیاک و |
| چه پردین به ئې وینا وه | * * * |
| د بیکن اصول هم واوړه | څوک دمینی رنځور ان وه |
| ددېکارت ویل چه بیا ده | په امیداو په ارمان وه |
| * * * | نه مونس نه ئې همدم و |
| بیا دکانت اخلاق و لواه | تک تنها پر بیا بان وه |
| دهگل اساس یو لځله | * * * |
| شوینېا و ر فلسفه کور . | لښې ئې دا څه انسانان وه |
| د ریښان اثبات هر کله | که زړه وه که حیوانان وه |
| * * * | چه په غور ئې نظر کړ |
| اوس چه راغلي خبر داری | په پند از پسی روان وه |
| راته و ایه تیک کړ داری | * * * |
| څه دی را وړی له سفره . | تر شینکې آسمان را لاندی |
| دا نسان د خبر چاری ؟ | څه چی ولیده دو را ندی |
| * * * | چه ئې غو بنه هغه نه وه |
| آه ئې وپوست له حیرته | بیرته راغله په غور راځاندی |
| چه څه نشته له خبر ته | * * * |
| څه چه خدای کړی هغه کینزی | خو ښکاره څه پیدا نشوه |
| زړه می ر بژدی له هیبته | چه د زړه په تسلی شوه |
| * * * | د دغه لځا په خطا شو . |
| ما خو لیا دژ وند ما به ده | لوړو خوا و ته بالا شو . |
| عقل خو شی پیر ا به ده | * * * |
| ښا یسته تا یلو خیر . ده | لوړی خوا کښې چه غوغاوه |
| و هلکا نو ته مېله ده | هلمته هم دغه پېتاوه |